

Še jedenkrat poprimejo z novo močjo vsi trije. Da-si je bilo več krika, nego li vzdigovanja, vender se jim posreči, da prinesó desko do debelega hlôda, ki je ležal na tleh. A težav še ni bilo pri kraji! Kako spraviti desko na hlôd?

„O-o-rúk! O-o-o-rúk!“ upijejo vsi trije kakor veliki. Šlo je. Tanjši konec je na hlôdu. In zdaj se upró zopet vsi trije v debelejši konec in potiskajo in upijejo na vso moč: ovf! — In vender! Gugalica je gotova! A preprij je zopet na vrsti: kdo bo de prvi? Seveda, Nacek in Tonček zmagata. Metki se potegne obrazek na kisko stran, toda Nacek jo potolaži: „Le nič ne vekčaj, Metka, boš se pa ti še jedenkrat také dolgo!“

Nacek vzdigne desko, na jednom konci, da je segal drugi konec malo ne do tal. A Tonček sedi vže na deski in upije: „Nacek, vže sedim, le vzdigni me!“ In Nacek potisne svoj konec k tlam ter sede na-nj. Oj, to je bilo veselje! „Hujsasa, hujsasa! Hopsasa, hopsasa!“ —

Dečka se gugljeta — a vender imata tako resne obraze. Metka pa samó gleda — a smeje se v jedno mer! Čudna ta igra!

A ta Nacek je tudi navihan! Le poglejte ga, kako pritiska k tlam svoj konec in se smeje. Na drugem konci deske pa sedi Tonček v največjem strahu v višini. Na vso moč pritiska svojo zadnjo oplatico na desko in z ročicama grabi krčevito po njej. Kakor klešče se drži deske in nogi mu vlečeti k tlam z vso silo. Kaj pa še le ta čudni obrazek! Drži se, kakor bi mu kure južino snele, in lasje se mu ježe pod očetovo čepico. Iz ustec pa mu prihaja nekak otožno-obupen glas: „Nè, nè. Na — nacek! Nè!“ In vse nič ne pomaga, Nacek pritiska še vedno sè svojim končkom na trdo desko in trdo postavlja nogi na zemljo. In Metka? Še dobro se jej zdi, da je Tonček tako v škripcih, češ: zakaj pa mene nisi pustil naprej! Takó iz srca se smeje in gleda obupnega Tončka, da kar z nogama teptá.

A Tončkovo trpljenje je prenehalo. Na tla se zvalí, kakor je dolg in širok, kakor hitro vzdigne Nacek nekoliko svoj konec. Mislil je pre naglo stopiti na tla — strah ga je také preplašil — a zgubi ravnotežje in očetova čepica odleti daleč tjá v stran. A tudi Naeku se zgodi nekaj jednakega. Samó da ni také zviškoma padel kakor Tonček. Jokati se mu ravno ni bilo potreba kakor Tončku, ki se mu je delalo na jok vže, ko je sedel še na deski visoko gori v zraku; a dobro se je še le začel jokati, ko stopi v hišo s solzami, kakor orehi debelimi. Nacek si ni upal precej v hišo. Metka pa je poročala materi, kakó se je vse to zgodilo. In kaj je bilo potem, pa vže sami lahko uganete!

B—c.

Plemenita žrtva.

red visoko hišo v Parizu je stal visok oder, preobložen s kameni in ljudmi, ki so popravljali hišo. Ker pa stebri pri odru niso bili tako močni, da bi držali toliko težo — začne tramovje pokati in predno si delavci morejo pomagati, zlomi se tramovje in mnogo delavcev je nevarno ranenih. Dva sta se rešila, ker sta se hitro prijela ob latev, ki je pa bila pre-slaba, da bi držala oba. — „Peter,“ zakliče starejši, „jaz imam ženo in otroke — ti si sam . . .“ — „Pravo imaš,“ reče ta, izpusti latev, pade in — obleži mrtev.

J. M.